

แบบฝึกหัด "กวีโวหารและภาพพจน์"

ชื่อ - สกุล ชั้น ม. ๓/ เลขที่

๑. ให้นักเรียนจับคู่กวีโวหาร และภาพพจน์ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

 บุคคลวัต	 เสาวรณีย์	 อุปมา
 อติพจน์	 นารีปราโมทย์	 สัทพจน์
 สลลุปบังคณิสัย	 อุปลักษณะ	 พิโรธาทัง

 ชมความงาม	 แสดงความรัก	 ตัดพ้อไม่พอใจ	 โศก อาลัย คร่ำครวญ
	 เลียนเสียง	 เปรียบเป็น	
 เปรียบเหมือน	 เกินจริง	 ทำสิ่งที่ไม่ใช่คน ให้เป็นคน	

๒. คำประพันธ์ต่อไปนี้ปรากฏการใช้กวีโวหารวรรณคดีใด

๑) “นางเสวยพระอาศรัยพูนทวาชในพระอุรา น้ำพระอัสสชลนาเธอไหลนองคลองพระเนตร
ทรงพระกันแสง แสนทวาชพิโรธรำ ตั้งแต่ประภมยามค่ำไม่หย่อนหยุดแต่สักโมงยาม นางเสด็จใต้ใต้
ตามทุกตำบล ละเมาะไม้ ไพรสนทาลิริน ทุกห้วยธารละหานหินเหวหุบห้องคูหาวาส”

(มหาเวสสันดรชาดก)

รส

๒) พิศพักตร์พ่องพักตร์ดั่งจันทร์
พิศเนตรดั่งเนตรมฤคิน
พิศโอษฐ์ดั่งหนึ่งจะแย้มสรวล
พิศปรางดั่งปรางทองพราย

พิศขนงก่งงอนดั่งคันศัลป์
พิศทนต์ดั่งนิลอันเรียงราย
พิศนวลดั่งศรีมณีฉาย
พิศกรรมคล้ายกลีบบุษบง

(พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช : รามเกียรติ์)

รส

๓) “โฉมเฉลา
งามเทพแฝงศรบุษบา
ยามพี่แรกเห็นอนงค์นาง
ยืนนิ่งพิณพิศพรรณ

นางเยาว์ยววนเสน่ห์หา
ต้องอุราเรียมไหม้ดังไฟกลับ
พี่เหมือนกวางต้องศรแทบอาลัย
เลอสรรรูปเรียมเอี่ยมอะไร”

(พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว: ศกุลตลา)

รส

๔) “อ้ายเจ้าชู้ลอมปอมกระหม่อมบาง ลอยชายลากหางเที่ยวเกี้ยวหมา
ชิชะแบ้งจันทน์น้ำมันทา
หมามันจะเกิดชิงหมาเกิด
หน้าตาเช่นนี้จะมีเมีย

หย่องหน้าสองแคมเหมือนหางเปี้ย
มึงไปตายเสียเถิดอ้ายห้าเปี้ย
อ้ายมะม่วงหมาเลียไม่เจียมใจ”

(เสภาเรื่อง ขุนช้างขุนแผน)

รส

๓. บทประพันธ์ต่อไปนี้ใช้ภาพพจน์ใด

บทประพันธ์

ภาพพจน์

๑. ค่อยขึ้นเคี้ยวข้าวคำลึกกำมือ พอกลิ้นครี้ออคแค้นดังขวากคม

๒. ดั่งหิ้งห้อยจะแข่งแสงอาทิตย์ เห็นผิกระบอบบุราณมา

๓. เสียงพลโหรงเอาชัย เลื่อนลั่นสนั่นใน พิภพเพียงทำลาย

๔. “ฉันทกำลังจะตาย” น้ำแข็งที่กำลังจะละลายบอกแก่แก้วน้ำ “ฉันรักเธอ จะรักจนกว่าชีวิตจะหาไม่” แก้วน้ำกล่าวทั้งน้ำตา ในวันที่อากาศร้อนที่สุด วันนั้นร่างของน้ำแข็งจะละลายหายไปใต้อ้อมกอดของแก้วน้ำ

๕. “ก๊วก๊วกกับกับเปิดทาบปีก ตีนพลั่วลัดหลักปีกกรุ่มร่าม เหล่าลูกเปิดน้อยแล่นลอยตา ใช้แหนแฉ่งตามแม่มา”

๖. “หญ้าผากเกสรดอกหญ้า ไปกับลมช่วยพาผาสนาผสม
แจ้งข่าวคราวเคลื่อนไหวชื่น ช่วยทอพรหมคลุมพื้นให้แผ่นดิน”

๘. “พิศโอรุ่ดั่งหนึ่งจะแย้มสรวล พิศนวลดั่งศรีมณีฉาย
พิศปรางดั่งปรางทองพราย พิศกรรณคล้ายกลีบบุษบง”

๙. “เรียมรำน้าเนตรถ้วม ถึงพรหม
พาเทพเจ้าตกจม จ่อมม้วย
พระสุเมรุเปื่อยเป็นตม ทบทั่ว ลงนา
หากอกนิฏฐ์พรหมฉวย พี่ไว้จึงคง”

๑๐. “ถึงม้วยดินสิ้นฟ้ามหาสมุทร ไม่สิ้นสุดความรักสมศรมาน”

๑๑. “คือน้ำผึ้งคือน้ำตาคือยาพิษ คือหยาดน้ำอมฤตอันชุ่มชื่น
คือเกสรดอกไม้คือไฟรม คือความกลุ้มคือความผืนนั้นแหละรัก”

๑๒. “ลมพัดตั้ง ตั้ง ตั้ง ตั้ง กำภูกระดิงเขตเมืองเลย ยังจำคำที่ไฉ่เอ๋ย
ว่าบ่เคยจะคิดลืมแฟน”

๑๓. “หากเธอเป็นภูเขฉันจะเป็นต้นไม้ออบออดเธอเอาไว้ไม่ให้เธอเหินบหนาว”

๑๔. “เขาบอกว่าฟ้าร้องให้ออกมาเป็นน้ำฝน อยากรู้นกฟ้าที่เบื่องบน
ต้องมาร้องไห้เพราะใคร หรือฟ้าส่งสารคนอย่างฉันถูกหลอกเรื่อยไป...”

๑๕. “กะจักว่ารอยบร่ายแต่คอกควายอายติดแอร์ หลังคาบ้านมุงเพชรลาดยางเทิง
คันแท เลี้ยงปลาโลมาไว้จะควาเรียมของอ๊แม่ แล้วซื้อคอนโดมิเนียมเอาไว้เลี้ยงกับแก
แห้วยसानจากเส้นใยทองคำ เอ็ดนากีบ่ยากเอ็นทานอสมาดำหรือยากกินดำบกนึ่ง
เอ็นมาสเตอร์เซฟมาต้า

๑๖. กับวันหนึ่ง ฉันผ่านมาพบเธอตรงนั้น ดวงใจเป็นเตีอดมันร้อนข้างทรมาน รวากับ
โดนมนตร์แม่มดสะกดพลันนาที่นั้นฉันรักเธอทันใด

